

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

REVISTA DES MES DE JANÉ.

Quant acaba un any diuen a totes ses bandes del mon y en totes ses llengos: «Any nou, vida nova;» nòltros, ets ciutadans, porém dí: «Any nou, mòrt nova;» perque tenim nova escarada de traginà es mòrts en es cementèri. Ses llibrèes y es capells son nous, ò heu parexan; y hasta sa pintura de qualche cotxo; de manera que fan ganes de morir-se abans que ses levites y ses trònes perdin es pèl y que sa pòls se menji es xaròl.

Y en veritat que s'altre dia vatx trobà es cotxo de primera classe, qu'encara no havia vist d'ensà qu'han fèt nêts es cavalls; y es cotxé, llevantsè es capell, me va saludà amb molta política. De llavò ensà no pens amb altre còsa més qu'amb so saludo des cotxé des mòrts. Jò no l'conexia, perque may he tengut cotxo. ¿Si tendré coló de cera? Me vatx mirà en es miray y no fèya cara de mòrt de primera classe, ni'n poria fé, perque, segons sa cèdula personal, som un viu de quarta classe.

Si voldria dí aquell saludo:—«Señó, ¿qu'ha de mesté carruatge?» No'n faltaria més sino qu'aquesta empresa nova prengués ses costums des carrilés de devant s'Hòrt del Rey y de sa Pòrta de Jesús. Per un si acás, quant vetx es cotxo des mòrts ò sa galereta des metge m'arrecon dins una entrada; perque com que no s'hi hajan de mirá tant amb so espanyà un hòmo.

Jò ténch per mí qu'aquell saludo es que sa nova empresa ha encarregat a n'es séus dependents que tégan bona criansa amb sos parroquians; ja era hòra.

Y ara diuen que ningú s'en podrà anà a Son Trillo amb so séu carruatge: me té sense áusia mentres hey puga anà a pèu.

Dexem axò y anem a un' altre còsa.

Hem tengut unes ventades de ponent que s'en duyan es barrets. ¿Hey ha còsa més trista que sentí qu'es capell futx, dursè ses mans a n'es cap y no tro-

barlo ja, y veure'l redolá de cantell per dins es fanch y aturarsè dins un bas-siòt? Tothòm riu, y es dueño corre, agafa sa trona, la se mira per dedins y per defòra, la fa neta amb so mocadó, la s'afica fins a ses oreyes, y s'en va fènt ohissos. Aquestes ponentades deuen havè llevat s'arna a molts de cervells.

També hem tengut néu: totes ses muntañes blanquetjavan, fins y tot ses que may s'hi veuen amb so vèl de novies. Es ventet venia d'allá; sortiren es rusos a n'es carré; ses dònes s'embolicaren ses *nubes* p'es cap, y en es Teatro donàren sa comèdia de circumstancies *Los Perros del Monte de San Bernardo*. Es *Perro* (*perro* vòl dí ca) sabia de cò es séu papé, y no sentiren s'apuntadó en es Salt des Ca. Cap des periòdichs d'aquesta capital ha parlat des *debut* d'aquest nou artista, però L'IGNORANCIA, dexant a un costat ses idèes polítiques, que respècta, d'un ca de frares; li ha de fé sa justícia de dí que representà es séu papé amb molt de *decoro*, pues no va ensumá sa copiña ni bañá es papés a s'apuntadó.

Sa ròsa, aquesta malaltia infantil, que aparagué per primera vegada en temps de Heròdes, no ha mancada. Sa flò de vauma y es til-lo que se beuen ets innocents faria corre es Torrent Gròs.

—¿Què t'estimes més, (vatx preguntà a un nin,) tení sa ròsa ò anà a escola?

—Tení sa ròsa, (contestà ben rebent.)

Aquell atlòt s'estimava més sa flò de vauma que sa gramática llatina: estam conformes. Per axò jò no competesch ets infants que los tòca aquesta pèsta; a lo ménos descansan de declinacions y conjugacions: es un punt extraordinari que ténen enguañy, lo mateix que si hagués hagut dues Pascos de Nadal; però amb un sòl endiòt.

Conech fa molts d'anys una Ròsa que encara no l'ha aplegada ningú, y s'altre dia li deya a un amich mèu fadrí:

—Mira que si t'acòstas a mí me prendás.

—No ténguis ánsia, ja l'he tenguda, (li contestà s'altre.)

No totes ses Ròses son epidèmiques.

Parlant de ròses, he pensat ara en ses

Poncelles, tomet de poesies qu'han publicat es méus amichs. Maldament no n'hi haja de méues m'agradan, perque son bones y les heu de lletgí. Aquestes *Poncelles* lo mateix les se pòt posà una atlòta guapa a n'es cap que a n'es pit. N'hi ha de blanques, de vermeyes, de grògues; y totes ténen entre ses fuyes, ò una gota de roada, ò una de mèl, ò una llágrima, que també es una gota. Per mí aquest llibret es un *album* de retratos, amb sa ventatja que son semblants y no s'hi veuen es cabeys blanchs des qui'n ténen.

Y ara es s'hòra de dirvos, poetes, qu'han de fé un *Certamen* a ses fires, y qu'hey ha quatre doblés de lloré que goñá. Ademés teniu es dever filial de fé quedá bé ses lletres balears. Escriviu en mallorquí, qu'es sa lléngo de sa nostra mare, y escriviu en castellá, qu'es sa lléngo des nostro pare. A ses fires tothòm hey ha de dú lo que té; duishi vòltros *el pensil*, *el eden*, *el oasis*, es *flaire*, *añoransa*, *desconhòrt*, etc., etc.

A Pollensa han agafat un pexòt molt gròs: ¿sabs si a Ciutat feyan una bolitxada..... ja'n podrian trèure d'òli!

També dins aquest mes han inaugurat en es Col·lègi de la Sapiència un *Musèu Arqueològich*, que li han posat es nòm de *Luliano*. Hey durán totes ses antiguedats que pugan arreplegá, y que no hajin de mantenirles. Tothòm hey pòt dú ses séues antigayes segú de que les hi guardarán bé y li donarán bons conseys y direcció per restaurá ses que heu hajin mesté.

Sa ventada de s'altre vespre s'en duqué colomés, xemènès, teules, fanals, abres, y arregusá sa Junta de sa Filoxera, perque es propietaris de viñes no li havian posat polítxó: axò fa plorera.

Y ara vetx qu'aquesta revista, qu'havia comensada alegre, acaba massa sèria: axí es el mon y la vida, y axí han acabat molts de dies des mes de Jané: es dematí sòl y es capvespre brusca. Lo que no puch assegurá es si he comensat riguent y acabat plorant, ò a s'en revés, però voldria dexá bòn gust a sa boca des lectors de L'IGNORANCIA.

Ets ametllés estàn plens de flò, y dona

gòtx fé una vòlta fins à Son Rapiña y sa Vileta; ses faveres fan una oloreta qu'embalsama, y prest podrem menjá faves y pèsols amb cuxòt; y després vendrán ses cireres, y ets anbarcòchs, y es rems, y es melicòtons, y es melons. Totes aquestes esperances néxan de sa primera flò, de sa flò de s'ametllé. Quant vetx sa primera à un cap de brot, ja no ténch pús fret, maldament en fassa y si no estava empagahit m'en aniria encarrara à cercá nius, còm altre temps, fa molts d'añs.

NEMO.

ES MUSEO LULIÀ.

Per satisfé sa curiositat d'ets ignorants direm quatre paraules sobre es *Museo* arqueològich que haix de sa protecció del Beato Ramon Lull diumenge passat se va inaugurá en es Col·lègi de Nòstra Señora de la Sapiència.

Es fundadós d'aquest *Museo*, la major part col·legials, se propòsan replegá, conservá y restaurá es cuadros, retaulos y altres antiguedats amb pintura, escultura y estampes, amb mobiliari, seralleria, ceràmica, etc., etc.; à fi y efec-ta d'evitá que acabin de tudarsé ses pòques mòstres de lo que sabian fé ets artistes d'en temps passat, y es mateix temps, à fi de qu'ets artistes ò aficionats modèrns aprenguen à respectá y á imitá aquelles òbres en quant sian aplicables ses séues formes y estils à ses necessitats y circumstancies que deuen havé d'atendre ses Belles Arts avuy en dia.

Per axò, aquesta societat Luliana, no solament admet lo que qualsevòl vulga cedi ò regalá *in totum*, sino també tots aquells retaulos y objèctes que vulgan doná à conexe, ò subjectá à una restauració per mèdi des conseys que de bòn grat donarán es sòcios intel·ligents. Aquests derrés objèctes romandrán allá ben custodiats en classe de depòsit sens que ni p'es dictámens ò consultes, ni per s'estatge ò exposició se fassi pagá res à n'es séus propietaris.

Lo profitós que pòt arribá à essé aquesta esposició permanent, p'es mallorquins qu'estiman de bondeveres es bòn nòm de sa nòstra Illa, no heu dirém nòltros si no que, si Déu heu vòl, heu dirá es temps.

Ara per ara s'ha vist ben clá que volé es podé, pues ha bastat qu'uns quants amichs de ses nòstres jòyes artístiques, donássin es sús, y tots à la una han correspost de tal manera qu'es Clèro y es particulás amb quatre dies han omplit es local d'aquell edifici fins à n'es punt que sa Comissió organitzadora s'ha vista impossibilitada de col·locá sa multitud de petits objèctes que li oferian,

per falta de vidrieres y sales à propòsit. Però, ¡no hey ha que teme! dins pòch temps, si Déu heu vòl, se posará má à l'òbra y se dispondrá de lo necessari, (sense perjudicá, en res ni per res, es règimen y comoditat des señós col·legials) pues es número de sòcios assentats voluntariament aumenta de cada dia, y ses cuòtes d'una pesseta mensual y més qu'axò, es séu entusiasme per constituí es *Museo* amb sa decència y espayositat que à un establiment d'aquesta casta s'exijexen, farà que Palma puga oferí à n'es forastés una pròva de que coneix es mèrit y való arqueològich de ses pintures y demés còses que fins ara sòls ells matexos tenian ánsia de vení à trèuremos d'entre ses tereñines per durlossen à fóra Mallorca comerciant amb so nòstro descuyt y amb sa nòstra ignorancia.

Ja sabeu lo qu'La d'essé es *Museo Lulià*, y si voleu veure còm s'ha comensat demá desde les deu des dematí fins à les dues des capvespre estarà ubèrt p'es qu'hey vajin. (S'entén que no es llòch d'anarhi amb señores, pues ets estatuts d'aquell Col·lègi no 'u permeten.)

Per últim: bò será advertiguem à n'es qui vulgan presentarhi qualche antiguedat en depòsit que se li donará es séu corresponent billet per resguart. Assuxí qu'estiga aprovat es Reglament, extractarem lo que creguem més interessant p'es nòstros lectós.

UN BEN ENTERAT.

UN MATRIMONI AVIAT FÉT.

—Jò vénch Lloyseta
Per fé una xarrada,
Si mos avenim
Ó no 'm fás la quantra...
Podria essé féssem...
—Però, Jaume, acaba,
Diguesmè: ¿qu'vòls?
Que no enténch paraula.
—Molt prest heu sabrás
Si escoltes y calles:
He fét coranta añs,
Som un fadrí encara,
Ni ténch cap germá,
Ni tampòch germana,
Fa molt que moriren
Mumpare y mumare:
He quedat tot sòl
Amb una gran casa,
Y tot va girat
Perque dòna hey falta:
No som afectat
De tení criada.
L'has de mantení,
Llavò te demana
Al ménos dos duros
De cada mesada;
Y axò Lloyseta
No me convé gayre.
He d'aguiá ses sopes

Ténch de fé bugada...
Que vòls que te diga,
Ses feynes de casa
No son per un hòmo
Molt apropiades.
Per axò Lloyseta,
¿Sabs qu'he pensat ara?
Si tròb una atlòta
Mitx acomodada
Y que me convenga...
—¡Oh! Ja 'u crech, n'hi ha tantes...
Si que 'n trobarás
Me pòts creure, Jaume.
—¡Per amor de Déu!
Lloyseta calla,
Que tú no m'enténs,
¡Axò es patí massa!
Molt sovint te dich,
Que ja n'he cercada,
Però que no 'n tròb
Que à mí 'm satisfassa,
Que sòls tú ets s'única
Que 'm convé y m'agrada.
No 'm fasses es sort
Y siasmé franca:
Diguesmè Lloyssa,
¿Puch tení esperansa?
Responmè, fé via,
Pensey bé y parla.
—¿Y quins bens téns tú?
Perque, fíot, Jaume,
Vuy posá es pèus plans
Antes de da passa,
Que no 'm succehís
En essé casada
Que trobás que s'hòmo
Va de doblés magre:
No vatx, no, d'axò,
Jò estich arreglada,
Ténch aquests casats,
Precioses alhaques,
Un gran cordoncillo,
Molt bònes recades
Montades de pèrles
A l'antiga usansa,
Vestits de satí,
Riquíssimes mantes,
Que tot axò era
De sa tia Càrme:
Jò, hé es veritat
Que no som molt guapa,
Patesch de sa vista,
Sempre ténch llegañes,
Pipelles, ja 'u veus,
Cap m'hen ha quedada.
Llavò aquesta boca
¿Per paga es tan ampla!
Y còm ja es barram
Casi tot me manca,
Contribubeix molt
A no ferme guapa;
Però del demés
Som jò còm ses altres,
Crech tení bòn tracto,
Molt ben educada,
També som pròu bònna
Per feynes de casa,
Y estauviadora
Còm qualsevòl altre.
Ara diguem tú
Si axò hé t'agrada,
Perque si tenguésses
Tant còm jò, desd'ara,
Mos arreglariam...
Meem, conta, Jaume...
—Lo primé de tot,
Te vuy dá les gracies;
M'has llevat un pès
Que ja m'abrumava,

No esperava es sí
Al ménos per ara:
Sobre axò que dius,
Vas equivocada:
Jò, no 't mir tan lletja,
Ans te tròb molt guapa;
Tots hem de tení
Un defècte ò s'altre,
Jò ja trèch *maleta*
Bastant abultada;
Y amb axò no crech
Essè lletx encara.
—¿Y doblés que 'n téns,
Ò tèrres, ò cases?
—Ténch s'adobaría
Que la m'han llogada.
Me trèu bona renda
Y moltes ganancies;
Llavò es pís qu'habit,
Qu'era de mumare,
Es hermós y gran,
Hey ha bòn motblatge:
Ròbes si que 'n ténch,
May en tendré falta;
Sa tieta Bèt
De sa ròba blanca
Me vá dexá hereu;
Llavò es germanastra
Y es conço En Tòfol,
També me dexáran
Dèu duros per hòim
Amb tots es séus *trages*
Ténch tretze levites,
Sòls que me son amples
Perque son antigues,
No han vist ma de sastre;
Crech que des méu avi
N'hi ha al ménos quatre
Y ja es rabassavi
Empleá ses altres;
Si à s'esquena hey féssin
Una bona basta
Estich jò segú
Caurian pintades,
M'estarian bé;
Y es una llástima
Que no me 'n servessa,
No están gens arnades,
Son de ròba bona,
No hey veuen cap taca.
Ténch una esclavina,
Una bona capa,
Y, ¿que vòls que 't diga?
Ròba no me 'n manca,
Y gracies à Dèu
Groguetes no 'n faltan;
Fént economies,
Gastant pòch à plassa,
No aná de teatros
Ni altres espectacles,
He arreplegadet
A dins una caxa
Un bòn capital
Que per nòltros basta.
—Ydò casemmós,
Y aviat Jaume,
Que tú ets més guapo
Que jò no 'm pensava.

SEN GURRIÓ.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE FABRÉ.

Febreret curt, pitjó que turch.
Si la Mare de Dèu plòra, s'hivèrn es

fòra; si la Mare de Dèu riu, lluny es s'estiu.

Si ténch caló p'es Fabré, per Pascua tremolaré.

Ja may ha passat Fabré, sense vesti s'ametllé.

Des més de Fabré ses aygos, fems es-talvian al amo.

Sant Maciá, s'oronella vé y es tort s'en vá.

Flò de Fabré, umpl es grané.

Si axercolas ets sembrats, los veurás multiplicats.

Añy d'aubons, any de cavayons.

XEREMIADES.

DIÁLOGOS

pillats al vòl un vespre que en es Teatro feyan

LA MUERTE EN LOS LABIOS.

(Dins es corredós de baix, à un rotlet, després des segon acte.)

—¿Heu vist may rès milló? Després d'En Shakespeare vé n'Echegaray.

—¡Oh! sí, ¿qui heu dupta? En Shakespeare era fi d'un carnicé, però n'Echegaray es sortit més matadó, y no de pòch. Es molt possible qu'arrib à matá es séu pròpi ingèni, amb sa séua ploma.

(Dins un palco de segona fila, tres señores.)

—No sé perque demunt ses taules han de trèure à ròllo la Santíssima Trinidad, y es mistèris de Dèu y sa mala fi de desbarats que 'n Teologia han dit ets hòmos.....

—Jò no n'hé entés paraula. Però m'estraña molt que na Margalida y es séu enamorat que's diuen catòlichs se fassin ses sopes amb aquells heretges.

—Tampòch heu entench jò; però qual-sevòl veu que tot aquest drama es una xèrxa de heregies.

(Dalt sa cassòla à sa derrerera fila.)

—Mira: tant m'agrada axò còm una brèga de cans de bòu. D'aquí no los sentim, però ¡basta veurerlos!

—¡Bona fonsió! No 'u paga es dos reals. Ja m'ho dirás en essè hora de fé *bamballetes*.

**

NOU DECÁLOGO.

Ets hòmos d'un altre temps tenian més còr que cap. Es d'avuy en dia ténen més cap que còr. Es perque succeheix axí demanauhó à n'es sistemes d'ensenansa qu'hey ha establits y vos ho dirán.

Ses matemàtiques son ses ciències que predominan demunt totes y axí veym que s'hòmo modèrn desde jove

s'avèsa à sumá y restá y ja no surt de sa parada de ses sèbes.

Es Manaments de la lley de Dèu qu'era sa ciència des còr y que es sa base de totes ses ciències y fins y tot de sa societat humana, s'han bagut de senti d'aquesta variació de idèes. Primé s'hòmo que volia aná dret procurava no olvidá es dèu Manaments y emprá sa séua vida en amar à Dèu y al pròxim. Avuy en dia s'hòmo que vòl ò es pensa aná dret no pensa més que 'n so fersè rich.

D'aquí vé que molts hajan mudat es dèu Manaments qu'existian d'ensá que el mon es mon, amb sos que seguexan que voldriam veure desterrats del tot per lo dolents que son.

Es Manaments de la Lley del Mon per fersè richs, son dèu.

Es tres primés pertañen à s'honra de s'hòmo y ets altres sèt à s'explotació del prohisme.

El primer. Amarás es trabay sobre totes les còses.

El segon. No farás feynes en vá ò sen-se paga.

El tercer. Emprarás totes ses fèstes en fé contes y cobranses.

El quart. Honrarás caxa y bossa y prosperarás llargament sobre la tèrra.

El quint. No gastarás.

El sisé. No te casarás.

El seté. No vestirás.

El vuyté. No menjarás, ni beurás, ni 't devertirás.

El nové. No desitjarás la muller de ton prohisme.

El decé. No desitjarás es bens de ton prohisme en no essè à fòrsa de barato ò regalats.

Aquets dèu Manaments s'enclòuen en dos, axò es, amar es trabay sobre totes les còses; y es doblés còm à tú mateix.

**

RECEPTA

per curá de tot mal, preservarsé de tota malaltia, assegurarsé un estar alegre, y allargarsé la vida fins à la mòrt.

Pendrás un manadet de rèls d'*alegría*; dues lliures de *pòch se me 'n dona*; dues dotzenes de fuyes de *bòn profit li fassa*; un sòu de *bella basca 'm fa*; mitja unsa de *qui no li agrada que no 'n menj*; dues cuyerades de sa célebre conserva *qui vòl viure de tot s'ha de riure*; una picada de *pòca vergoña*; un' arròva de *fétja*; un pòch d'escòrxa de *que 'm fa à mí*; tres brotets de *qui ha fèt 'vuy farà demá*; una escudella plena de *cantau, cantau*; y catorze dracmes de *si téns pà dh fèt sopes*.

Tot axò heu escaufarás riguent y heu posarás à bollí dins un' òlla davall es capsal des llit, y t'hi ajaurás posanthi es cap demunt. L'endemá heu treurás y quant conexerás qu'han bollit abas-

tament aquests ingradients d' experimentada virtut heu colaràs amb un drap de *pòca aprensió* y colat que sia hey posaràs un brot d' *esperet un pòch*; una rèl ò dues de *vetén à flid*; mitja pesseta de esperit de *lo que no's còu per mí*, que's crem; tot mesclat amb una lliura d' axaròp de *dezaume està* y un' altre des de *deximo corre*.

Axò heu prendàs à cuyarades cada tres hòres y perque fassi més efecta te passetjeràs amb gent de bon humó, menjaràs bé y beuràs milló y axò sempre que't darà gust y gana y quant estigues cansat per no està ocios, calet à jèure.

Te dech advertí que si qualcú te vé à cercà enredós ò à donartè males noticies abans de que s'esplich digalí qu'estàs en remeys y sense ascoltarlo despatxel à la fresca, y envia 'l allà ahont no hey plòu; d'altra manera sa recepta no faria es degut efecta.

Aquest remey es provat y assegurat per molts d'hòmos que moriren de més de cent anys.

COVERBOS.

Una madòna que tenia una trutja mòrta à punt de trossetjà cridà una senhora veynada per mostrarlhey y quant ley mostrava, digué:

—¿No es veritat, senhora, qu'es ben maca? Mirsè qu'es de blanca. Pareix una porissimeta.

—Mirau que deys, madòna.

—¡Oh! Que'm perdon. Ja'm podia entendre. Volia dí fòra s'animeta y ses ordes.

* *

—Juan, (deya un señó à n'es séu criat,) vés à veure quin'hòra es à n'es rellòtge de sòl.

—Però, señó, si ara es es vespre.

—¿Que té que veure? Duten un llum.

* *

Un tòrt d'un uy, sortint à passetjà un dia dematí antes de sortí es sòl, se topà amb un geperut y còm li va reparà es gèp se va volè riure d'ell y li va entimà aquesta:

—¿Hòmo, y còm tan dematí ja dús aqueix viatge?

Però aquell geperut que no tenia cap pèl de torpe li va respondre:

—¿Y tú amb tan pòca claró còm fá, perque no més dús una finestra ubèrta?

* *

Un cabo forasté preguntava à un quinto mallorquí:

—¿Que entiende V. por media vuelta à la derecha?

Y es bisono contestá:

—Lo mateix que *media vuelta à lisquerda*, però... tot lo contrari.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 23 Jané de 1881.

ES TRES TOMS.

Mal any per ses mules sèries y per s'ase de guixé que mira de cóua d'uy; p'es gorá estufat y per sa somera de mals arrambatges y per tota sa compaña de que mos parlava L' IGNORANCIA abans de Sant Antòni.

Axí m'esclamava jò diumenge passat, mirant passà sa colcada que fan aquí es carretés y cotxeros es dia d'aquell Sant tan populá y tan necessari.

Me poreu creure que es tres toms qu'aquí li diuen à sa colcada es còsa de veure y faria alalá es cap d'empagahidura à s'ase més enflocat y à n'es cavall de cóua més enravenada.

A Barcelona p'es bestia es una verdadera fèsta.

A Ciutat la fan es qui ròdan per la Rambla perque ets animals que pujan y devallan ses còstes, crech que deuen tramolá quant s'acòsta Sant Antòni, pensant amb sa suada que los espera.

Pensava una còsa: si Sant Antòni des catalans no seria còm es nòstro d'ets ases, perque no n'hi havia ni un per nat señal, no més vatx veure cavalls; es dí, s'aristocracia des bestia. Però, y iquins cavalls!

Contan qu'un Emperadò Romá, enamorat des séu, l'enflocava amb moltes birimbòyes; y es cotxeros d'aquí també los enflocan de lo milló y si no son emperadós al méenos aquest dia son cavallés y heu parexen, perque los veuriau cavalcant tirats de tròna, amb guants blanchs y trage negre que sòl fé s'estreno.

Y es cavalls ben pentinats, duguent plomatos de colorins y mantons amb brodadures d'òr y plata, caminan à pòch, à pòch, tots ufanosos y qualeun trapitja ben fort perque l'hi mirin ses pòtes que les dú daurades.

A derrerera es cotxé, que diriau clavari, dú un penó de seda amb s'imatge des Sant y tanca sa marxa una bona música.

Abans de fé sa vòlta s'arreplogan devant Sant Antòni y los benehexan una vegada, no còm à Ciutat que'n acabá sa fèsta están més batiats qu'es ví de sètzte; y si hey ha fanch heu déxan per un'altra dia, còm enguañ, y axí no s'espòsan à benehi es qui heu miran y es qui es creuen no fé fèsta.

Hòrabaxa à algunes cotxeries, vuy dí, allà ahont llòguen cotxos, adornan una capelleta de Sant Antòni y cantan un rosari, però còm vé *finis, finis*, es complex allò d'una candela à Déu y s'altre... un cirí à Sant Antòni y un à n'es... un pòch per s'esperit y una mica p'es còs, perque sa funció acaba amb un ball, sa societat de *Es Tres Toms* llòga un Teatro y ets altres ballan devant sa capella.

Ara si jò pogués essè ascoltat proposaria que à Ciutat heu arreglassen per l'estil, però seria rentá es cap à s'ase, perque axò de no rodá tot es matí p'es carré de Sant Miquèl no pòt essè de cap manera, la Rambla quedaria desèrta y si tractasin d'arreconá ets ases, sentiriam més d'una protesta. ¡Sant Antòni sempre tendrà protegits!

Servidor seu,

UN ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cent quintás de carabassa no fan una unsa de greix.

SEMBLANSES.—1. En que ié cuarts.
2. En que té estacions.
3. En que té trasts.
4. En que'n fan òli.

TRIÀNGUL....—Capell-Capa-Cap-Ca-C.
FUGA.....—Na Teresa menja pebres.
CAVILACIÓ....—Roma—Amor.
ENDEVINAYA....—Es pulmó.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Forneròt grás y Son Compañy magret.

Sis:—Un Sardiné festetjadís, Un Balladò y Un Signor Russo.

Tres:—Un Retratista sense glòria.
Y una no més:—Bòu, y Sa Compaña d'En Massep.

GEROGLIFICH.

¡Oh!

ESI VENUS

MUSOL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla la mar à un fusté?
2. ¿Y un criat à un que juga à tuti?
3. ¿Y una òlba à n'es serenos?
4. ¿Y un màstre d'escòla à un ase de traginé?

RAMIONS.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, una fruyta; sa 2.ª, un nòm cronològic; sa 3.ª, un'altra fruyta, y sa 4.ª, lo que se's mesté perque es tir fassa efecte.

JORDI DES RECÓ.

PROBLEMA.

Un falcó trobà un esbart de coloms que volávan, y los digné: «Déu vos guard, cent coloms.» Y un més atravit qu'ets altres, respongué: «Mira; si fossem es que som, més la mitat des que som, més el doble de la tercera part des que som, tú, es téu germá, ton pare y ta mare, seriam es cent que tú has dit.» ¿Quants de coloms eran es qu'es falcó trobá y saludá?

SEN PERINS.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..A. .A.E. Y .E..E. .A..E.
X.

ENDEVINAYA.

¿Quin abre en el mon hey ha
Que té sa fuya dolenta,
Y dalt sa fuya sustentá
Fruyta bona de menjá?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

5 FABRÈ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.